

Halálból feltámadás...

Lélekromboló, véres, megrendítő, nagy szenvedélyek és eszmék küzdelmét bemutató dráma, gyász és veszteség elemeit egyesítő és összesűrítő történés fogalmi hordozója: Nagypéntek... A Húsvét feltétele! Ha nincs nagypéntek, nincs húsvéti feltámadás se!

Mi lehetne alkalmasabb megnevezés erre az érthetetlen történetre, melynek központja a Názáreti Jézus, ha nem a halál és nap szavak: „halálnapja”. Tesszük ezt azzal a megjegyzéssel, hogy a Szentírásban a nagypéntek kifejezés nem is fordul elő és a Magyar Értelmező Szótár is mindössze csak ennyit ír: „Nagypéntek, a húsvét előtti péntek.” Az általános érvényű meghatározás pedig: *Jézus Krisztus kereszthalálának emléknapja*. Emlékezni azonban csak úgy tudunk, ha magunk is részévé válunk az adott eseménynek!

„Nem beszélünk róla!”

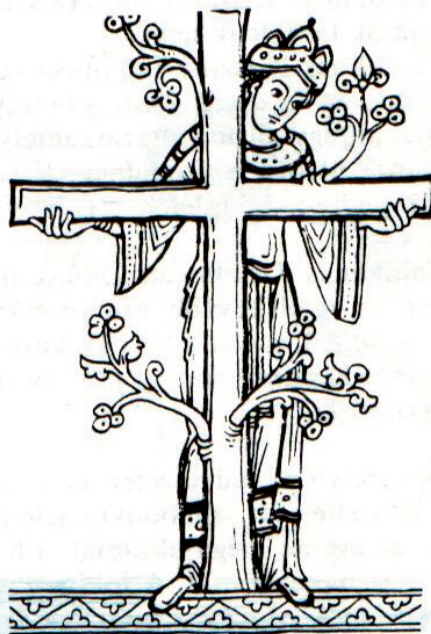
Jézus idejében egy művelt görög a keresztet soha nem hozta szóba, ha beszélgett. Ez a szörnyű halálnem annyira gyalázatos volt, hogy erről még beszélni is illetlenség volt. Az evangéliumok azonban már csak ilyenek – őszintén beszélnek róla.

Az ókor világában a keresztre feszítés a legszörnyűbb halálnak számított! A római történetírók is csak elborzadva tudnak erről beszélni! Ciceró, a kor legnagyobb szónoka például ezt írja: „A gonosztevőket, ha római polgár, megláncolják. Ha súlyos a tette megverik. Ha hazaáruló megölik. De mit is mondhatnék a keresztre feszítésre? Ez a halál leírhatatlan. Olyan szörnyű, hogy nem találok rá szavakat”.

A legrettenetesebb halál volt az, amit Jézusnak nagypénteken el kellett szenvednie. A keresztre feszítésnek megvolt a maga formulája. A halálra ítélt előtt a bíró felolvasta az ítéletet, majd így fejezte be: IBIS AD CRUCEM! – KERESZTRE MÉGY! Munkácsy Mihálynak van egy festménye (Golgota), amely Jézus Krisztus keresztre feszítését ábrázolja. Mielőtt megfestette volna művét, kötéllel felkötötte magát a műteremben felállított keresztre, hogy mégis valami fogalma legyen arról, mit is fest meg. Munkácsy életrajzírói megjegyzik, hogy a mester, néhány perc múlva elájult!

Minden halál borzasztó,

de a keresztre-feszítés különösen borzasztó... Érdemes elgondolkodni egy ki-

csit a következőn: Buddha 80 évesen halt meg, hátra hagyva hercegi feleségét és fiát; Zarathusztra 77 évesen hal meg egy vár ostrománál, karddal a kezében; Konfúciusz a neves kínai bölcs és etikus 73 éves korában, ágyban párnák között, miniszteri rangban, népes családja körében; Mohamed 63 évesen kedvenc felesége karjaiban; Jézus 33 évesen a kereszten kínálódva, előtte korbáccsal félholtra verve.

Mi a szenvedés értelme?

Ahogy nagypéntek a húsvét előfeltétele, úgy fontos az is, hogy az öröm ezer arca mellett az ember átgondolja, részben átélje a szenvedés 'ezer' arcát is. Az elmúlt évszázadokban a világ nyugati fele egyre inkább szenvedésellenessé vált. (Nem csoda két globális, totálisan értelmetlen háború égette meg az embervilágot!) Pedig a szenvedés (a testi és a lelki is) mindig egy jel, amely egy lehetőségre utal, hogy valamit kijavítsunk, hogy valamit másként, jobban végezzünk, mint előtte. Megehet, hogy pont mi nem értjük, mert éppen mi vagyunk mások számára a jel...

A mai ember sokszor annyira szenvedésellenes, hogy az első fájdalomra eltompul, és már nem veszi észre ezeket a „lehetőség-utakat”. A szenvedésnek a tisztó,

megváltó, katartikus ereje azonban csak akkor jelentkezik igazán, ha éppúgy elfogadjuk a szenvedést, mint ahogyan elfogadjuk az élet csodálatos színeinek mindegyikét, mert tudjuk, hogy az öröm a szenvedés ellenpontja nélkül nem öröm igazán, és bízunk abban, hogy az isteni kegyelem pont a legmegfelelőbb időben mutatja meg nekünk azt a pillanatot, amikor a szenvedésünk véget ér (Nem kísért erőnkön felül!) A belátott és ténylegesen megélt szenvedés így válik az isteni megváltás meglátásának esélyévé.

„Mindenki a mennyországba vágyik, de senki sem akar meghalni, hogy oda kerüljön” – mondta Steve Jobs, az Apple néhai elnöke a 2005-ös Stanford-egyetemi, diplomaosztón elmondott beszédében. Nagyon mély, igazságot rejtő szavak. Szeretnénk örökké élni, pedig az teljességgel értelmetlenné tenné mindent, mert az *elmúlásunk ténye az egyetlen okunk arra, hogy a fizikai lét és az ember teremtő képességének pillanatait csodaként éljük át.*

A szenvedés mindig egy olyan választat jelöl meg, amellyel Isten minket tanít, s nem is akárhogyan! Isten a szenvedés terhével letisztítja rólunk mindazokat a hibákat, amelyekkel beleszületünk ebbe a világba, és egy új utat mutat, melynek kilométerköveire ez van ráírva: *megbékélés...* Megbékélni a világgal, önmagunkkal, s az Istennel csak akkor vagyunk képesek, ha valamit átélünk nagypéntek Krisztusából, az elhagyatottságából, a tanítványok reménytelenségéből, kiútatlanságából, abból, hogy a legnagyobb szenvedés az az Isten-nélküliség, az Isten szeretetének hiánya...

A húsvét, mint minden fontos ünnep, a számvetés alkalma is...

Húsvét titkát átélni csak fokozatokban, lépcsősen lehet: *Nagycsütörtök – Nagypéntek – Húsvét!* E „három-nap” emberi tragédiája és isteni evangéliuma különleges alkalom arra, hogy a hívő ember elcsendesedjen, és elgondolkodjon az életén: *Mennyiben öröm, és mennyiben szenvedés az?* Jézus példája, a megváltás példája, a húsvét példája pedig figyelmeztet bennünket, hogy a szenvedés nem okvetlenül csak a borzalom, még a sorsunkba kódolt fájdalomainknak is mindig van egy Istentől jövő célja.

Kedves Testvéreim!

Bár április első vasárnapjáig (Lutherrózsánk aktuális megjelenéséig) még pontosan nyolc nap van hátra, már most olvasásra küldhetem információs, lelkesítő gyülekezeti újságunkat – abban bízva –, hogy az ünnepi istentiszteletek ilyenkor megemelkedő látogatottsága segédelmével azokhoz is eljuthasson, akik még nem iratkoztak fel e-mail-listánkra, vagy egyéb okok miatt nincsenek internetközelben.

A tavaszi munkálatok már a kertbe hívogatnak... jól esik újra érezni a természet megújulásának illatait! Gyülekezetünk nevében, áprilisban is, megújulásra, megerősítésre hívogatók én is! Bizakodom, hogy a vasárnapi családi együttlét ünnepi felvezetéseként, a liturgia ölelésében, a közös éneklésben, s az igehirdetés hallgatása közben lehetőséget adunk a Szentléleknek, hogy munkálkodjék bennünk, s közöttünk, hogy egy szívvel és lélekkel halát adhassunk Istennek.

Mindenkinek, áldott, húsvéti ünneplést kívánok!
„Christus resurrexit!“ *

Alkalmainkra mindenkit szeretettel várunk. Jöjjünk, s hívogassunk másokat is!
Erős vár a mi Istenünk!”

János Várkonyi

* „Krisztus feltámadt“ - ősi, húsvéti köszöntés.

Joensuu-Pielisensu-u Testvérgyülekezetünk húsvéti köszöntése 'lapzártakor' érkezett. (Képen: A Gyülekezet munkatársai, a kép jobb oldalán pedig: Dr. Tapani Nuutinen, igazgató lelkész.)

Március 21-én a Tatai Nyugdíjas Klub felkérésére „Húsvét üzenete“ címmel vetített képes előadást tartottam a Magyar Zoltán Művelődési Központban. Az alkalmon a nyugdíjasok kórusa egyházi énekekkel járult hozzá a Nagyhét lelkiségéhez.

BIBLIAÓRA
azok számára, akik szeretnék alaposabban megismerni a keresztény tanítás alapjait
NiRA
Minden esztendőben 48 órás
Krisztus Akadémia

mit nem? Keresztény erkölcs egy erkölcselen világban.

április 21.

Istentől független ember...

– egy média-függő társadalomban. Amikor az ember csak az okostelefonjait lát...

Rövid-hírek

Március 15-én este, a tatai Kossuth téren, ökumenikus áldással, a **nemzeti összetartozás tradicionális jeleként**, – meghatóan szép ünnepség keretében, országzászlót szenteltünk.

Kánya Réka és Farkas Emőke irányításával a Kenderke március 20-án virágvasárnap délelőtt 11 órakor rendezte meg a „Száz virágszál vasárnapja“ című programját. Vendég a Pötörke volt, összesen mintegy száz lány és asszony járta a böjti időszak egyetlen táncjátékát a tatai Kossuth téren. Kapuzók, faluhossza-játékok, karikázók elevenedtek meg zenei kíséret nélkül, autentikus formában. A résztvevők együtt énekeltek, és a karikázó végén az érdeklődők be is állhattak táncolni. (Képen: Gyülekezetünk virágvasárnapi áldással indultak hagyományörző testvéreink.)

Március 22-én a Környei-úti temetőben elkísértük utolsó útjára Kriesz Lászlóné sz. Markó Rozália(+72) testvérünket. „Boldogok, akik az ÚRban hunytak el!“

Az esküvői ruha eredete

avagy a színek szimbolikája

Minden esküvő a maga nemében – felejthetetlen ünnep. Jóllehet a divat mindig is befolyásolta az öltözködést, mára a színek és formák kavalkádjában érdemileg alig jut idő arra, hogy mindezek szimbolikáján is elgondolkodjunk egy kicsit. A teljesség igénye nélkül, részben lemaradásunkat e téren pótlandó nézzük át, hogyan is alakult az esküvői ruha története!

A menyasszonyi ruhák stílusa a divat változásával folyamatosan fejlődött, ám a viktoriánus korszak krinolinja (a franciák lószőrszoknyának 'crinoline', nálunk kámvás rokolyának nevezték) örök kedvenc maradt.

A dokumentált forrásaink szerint "tétőtől-talpig fehér" esküvői ruhát a történelem folyamán először 1840-ben, Viktória királynő viselt, amikor is hozzáment Albert Saxe-Coburg-Gotha hercegéhez. (Természetesen korábban is voltak fehér esküvői ruhák, ám nincs bizonyosságunk arra, hogy nem volt benne más szín)

A menyasszonyi ruha egykor a szüzességet jelképezte – megjegyzendő, hogy a szüzesség fogalma régen tágabb értelmű volt, mert a nemi érintetlenségen túl az erkölcsi/gondolati tisztaságot is jelezte, de mára ez a szó jelentéstartalmában beszűkülött –, a divatos esküvői viselet azonban ma már sokkal többet mutat meg a testből, sőt elsősorban azt tartják szem előtt, hogy a menyasszony vonalait és szépségét a menyasszonyi ruha legelőnyösebben hangsúlyozza ki.

Régebben a templomi esküvők alkalmával, a pap, a lelkész, de még a rabbi a felkészítésben hangsúlyozta a „szemérmetes viseletet” fontosságát – így például mezítelen vállal, háttal, mély kivágású menyasszonyi ruhában nem lehetett oltár, Isten elé állni.

Miért éppen fehér?

A nyugati társadalmakban már rég megszokott hagyomány, hogy a menyasszony fehér esküvői ruhát visel gyakran egy hozzá illő fátyollal. Ez a dolog viszonylag új fejlemény, de az 1800-as évek közepéig és a 20. század nagy részében a menyasszonyi ruhák igazából csak egyszerűbb, alkalmi ruhák voltak, amiket aztán később egyéb rendezvényeken is tudott viselni a gazdája. A menyasszony bármilyen színű ruhát felvehetett, kivéve pirosat és feketét. (A pirosat a prostitúcióval hozták összefüggésbe, a fekete pedig a gyász színe volt.)

A fehér szín a tisztaságnak, ártatlanságnak, a tavasznak, az életnek – és éppen ezért az Istennek, az isteninek is – a jelképe ősidők óta. A görögöknél és a rómaiaknál Jupiter neve egyjelentésű volt a nappal, s Rómában az újonnan föllépő konzul január 1-jén fehér lovon és fehér ruhában ment a Capitoliumba, mely templom Jupiternek volt szentelve – a fehér lóval együtt. Ugyancsak Jupiter tiszteletére áldoztak fehér bikát, s ha az valahol sötétebb színű volt, fehérre festették.

Érdekes, de a jeruzsálemi papok annak színét viselik, kinek ruhája a fény: „Istenem, igen nagy vagy, fenségbe és méltóságba öltöztél, világosságot vettél magadra, mint egy köpenyt.” Zsolt 104,1b

A fehér szín sok vallásban az istenséget jelzi, ezért a papok gyakorta fehér ruhát (alba) hordanak. De feltámadása után a Megváltó is fehér köntösben jelent meg (Márk 16,5), de gondolhatunk János Jelenésének 3,5-re is, mely szerint az újjászületettek és kiválasztottak is fehér ruhába fognak öltözködni. Nem véletlenül hord a pápa még ma is fehér színű liturgikus ruhákat, olykor öltönyt.

A fehér szín tehát régóta az ártatlanságot, az isteni erőket is jelezte, s éppen ezért a legtöbb kultúrában az ünnep színe. Nem elhanyagolható az sem, hogy a fehér szín nem csak a tisztaságot, az egyszerűséget, a természetességet, de az örömet is jelképezi, ezért is lett a későbbiekben a menyasszonyi ruha is fehér. (Érdekes, hogy Magyarországon többhelyütt, pl. Kalocsán, fekete színű volt a menyasszonyi ruha! A népdal is azt mondja, hogy „a lány most esküszik fekete gyászruhában” – ti. 'elgyászolja' lányágát.) De fekete menyasszonyi ruha volt, a Berettyó-felvidéki népviseleti szokás is. A Kunságon még az 1960-as évekig szokás volt, hogy az asszonyokat feketére festett egykori menyasszonyi ruhájukban temették el. Így a menyasszonyi ruha a hűség szimbólumának is mondható.

S a fátyol?

Már Mózes első könyvében olvashatunk róla. Az alábbi kép azt a jelenetet ábrázolja, amikor Ábrahám szolgálja, Eliézer, meghozza a menyasszonyt fia, Izsák számára. „És monda a szolgáltnak: Kicsoda az a férfiú, a ki a mezőn előnkbe jő? A szolga pedig monda: Az én uram ő. Akkor fogta a fátyolt és elfedezé magát.” Salamon király pedig az Énekek énekében így jellemzi szerelmét: „Ímé szép vagy, én mátkám, ímé szép vagy, a te szemeid galambok a te fátyolod mögött”

Bár a fátyol a szemérem, a tisztesség megővésének fontosságát is jelezte, mégis ez az a jelképes kiegészítő ruhadarab, mely határvonal és korlát a tiszta élet és a „világi” testiség között; s így mindennek előtt az elkülönítettséget, az életszövetség önkéntes felajánlását mutatta. A fátyol felemelése pedig a férfi szerelmének elfogadását jelezte.

Megmosolyogtatónak tűnhet, de bizonyos kultúrákban a fátyol felhajtásával a vőlegény ellenőrizte, hogy tényleg azt a hölgyet kapja-e, akinek a kezét megkérte. (Lásd Jákób házasságát, amikor is Lában egy jól megszervezett „megtévesztő-akcióban” az idősebb leányát, Leát adja Ráchel helyett Jákóbnak, hogy ezzel is marasztalhassa őt.) Mára ez pusztán egy romantikus mozdulattá szelídült...

Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat... Ezért a férfi elhagyja apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté. 1 Móz 2,18 és 25

Egyedül lenni tényleg nem jó, sőt borzasztó – különösen akkor, ha az egyedüllétért mi magunk vagyunk a felelősek. Egyedül, azt jelenti: csak én, azaz még az Istent is kizárom az életemből. Aki azonban Istent a szívébe zárja, az az életet magát birtokolhatja. Az „élet márpedig párosra teremtett” - fogalmazta meg egyik idős barátnőnk, aki több mint tíz éve özvegy. Igazságát nem az egyedülmaradottság keserősége mondatta vele, hanem az életbölcslete, hiszen segítő foglalkozásban dolgozott negyven esztendőn át, tanácsolva-gyógyítva a rábízottakat, legyenek azok ifjak vagy idősbek.

Hogy kit hol metszenek éppen a lét koordinátái, az nem számít, társra mindig szükség van. A gyermeknek biztonságot nyújtó családra, az ifjúnak a szerelem dalát haláláig vele énekeni akaró kedvesre, az egyedülmaradt idősnek részesedésre van szüksége az élet továbbmenetelének reménységéből. Aki fiataloktól kezdődően önelégülten cinikus, s nem hajlik meg az Élet szentsége előtt, az néhány évtized után kiégetté, perspektívátlaná válik, s önmaga sorsát és benne másokat is gyűlölködve tekinti. Korunk felületes, örömhajhász fogyasztói/élvezeti mentalitása meg is termi „mélto” gyümölcsseit: szellemi nivó csökkenése, az egoizmus erősödése. Önreprodukcióját már nem az Élet isteni Szentségében feloldódni akarás naponkénti csodájának megélése serkenti a hozzáillő segítőtárssal együtt, hanem az Önzés diadalútja, az „Én” mindenekfelettségének bálványozása. Így zsugorodik a segítőtársnak rendelt Istentől jövő ajándék, az Ember-Társ házasságkötésre szerződő partnerré, így kopik a szerelem rutin-szexualitássá, amíg hormonok programja rendeli, s így esnek nagy álmok beteljesülésére rendelt emberek a lélek mélységes bugyraiba. Miért is? Mert az emberlét csodáját kicsinyeskedő, intrikus játzmává szürkítették. Akár ösztársadalmi vagy a közösség vagy ádám-éványi

kicsiny, a teremtettségéből fakadóan nem egymásnak alárendeltjei és konkurensei, hanem segítői vagyunk.

Ahhoz, hogy kinyíljék a személyes életemre szabott boldogság-virág - s egyszer gyümölcsöt is teremjen -, keresnem kell a Fényt. Föl kell tehát tekintenem a Világosság Atyájára, hogy a fény habzsolásának ifjúságos bódulatában észrevegyem a hozzámrendelt társban az egész teremtettség rámszabott, nekem rendelt felelősségét is. Férfi és nő útja egymással a legnagyobb titkok közé tartozik. Meghajolni előtte, ragaszkodni hozzá, soha nem a személyes szabadságunk feladása, hanem a lelkek egymásba-olvadásának megélhető kiváltsága. Ha élünk vele, imádkozunk érte - ha élhettünk vele, adjunk halál érte!

Kérve kérlek titeket, Jeruzsálem lányai, ne keltsétek, ne ébresszétek fel a szerelmet, amíg nem akarja! Tégy engem, mint pecsétet a szívedre, mint pecsétet a karodra! Bizony, erős a szeretet, mint a halál, legyőzhetetlen a szenvedély, akár a sír. Úgy lobog, mint a lobogó tűz, mint az URnak lángja. Sok víz sem tudja eloltani a szeretetet, folyók sem tudják elsodorni. De ha valaki háza minden kincsét kínálná is a szeretetért, csak megvetnék érte.

Énekek Éneke 8,4 és 6-7

Szexualizált világban élünk... Soha ilyen smértékben - intenzitásban és tömegében - nem manipulálta egyik ember a másikat a „szerelem” segítségével. Van, aki a szerelmet a jólétért hazudja, mert elege van már a nélkülözésből, van, aki gyerekének neveléséhez keres megbízható szociális partnert, de tudja, hogy cserébe szerelmet várnak. A reklám-szakma sexualizált ötletek nélkül manapság el sem képzelhető, s bizony nemcsak a gazdasági siker „támogatására” vetik be a szerelmet, meglehetősen sokan a „szexuális szolgáltatást” teszik meg vállalkozásuk alapjává...

A szexualitás tehát sokarcú, de a Szentírás nem erről, hanem a szerelemtől beszél. Régi magyar szavunk a „szer” törvényt jelent. Olyan törvényi elemről van

tehát szó, ami az élet alap-eleme! Szerelem nélkül nem élet az élet... azaz élet nincs szerelem nélkül. A biblia-interpretilta szerelem olyan kapcsolatot jelöl, amihez csak egyetlenegy kapcsolat hasonlítható: az Istenhez való viszonyunk. Aki ilyen szerelembe esik, az azt kapja az életből, ami kevesek kiváltsága. Az „igazi” szerelem túlmutat a halálon is, mert a halál az egyén tragédiája, de a szerelem a közösség győzelme. Győzelem a magány felett, deklarációja az egymásban elrejtettségnek, a lélek egybeolvadása titkának...

A „romantika” mára átalakult hiperérzékenységgé, de az „emósok” megajtszott és/vagy valós világfájdalmának divattá vált mozgalma sem pótolta. A romantika ugyanis nem erőtlenséget, csaldódottságot, hanem erős reménységet hordoz. Az egyháztörténelem tanúsága szerint minden korban akadtak olyanok, akik hibásan értelmezték Istennel való viszonyukat, s annak gyakorlati megéléséhez olyan formákat választottak, ami teljességgel élet és emberidegen. Ez a természet-ellenesség aztán sok személyes tragédiának is a melegágyává vált. A „bibliai” szerelem az ismereten alapul, amikor Ádám „megismeri” Évát, akkor a legbensőségesebb találkozás történik meg férfi és nő között. Ez az „ismeret” Isten nélkül nem képzelhető el, mert lelkünk istenes részét csak akkor érthetjük meg legalább egy kicsit, ha elfogadjuk nem evolúciós siker-produktumok, hanem teremtményei vagyunk a mindenható Istennek.

Közhelyes, de igaz: felgyorsult világban élünk, s ez az emberi élet minden területére vonatkozik. Fialtaljaink sokkal hamarabb kezdik el szexuális életüket, mint ezelőtt akárcsak félszáz éve. Ennek negatív következményeit naponta tapasztalhatjuk. Sajnos a nemi érettség nem hozza magával a felnőttiséget, mert igazán az felnőtt, aki felelősséget tud vállalni, s van is ereje azt hordozni. Istennek - mint az élet minden dolgában -, törvénye van. Eleddig ezt kicselezni nem lehetett. A fogamzásgátlás huszadik századi nagy találmánya a tabletta, mellékhatásai révén százszázalékos keserűséget okozott azoknak, akik a tízezreds százalékos(?) „kivétel” csoportba estek. Az Isten törvényének igazából véve nincs „alternatívája”, azaz van: a törvénytelen-ség vagy a mindeneket átölő szeretet.

Arról beszélni, esetleg azt megtanítani, hogy a szexualitás, a szerelem az nem a tizen- és huszonevesek ügye, hanem életre szóló ajándék az Embernek... nos ez ritkán szerepel oktatási alapprogramokban. Nyilvánvaló, hogy könnyebb a fiatalokat is beteretlni a szabadosság zsákutcájába, mint olyan társadalmat létrehozni, ahol a szociális gondolkodás, az igazságosság, a társadalmi összérdek a fő prioritások. (A hatvanas-hetvenes évek álamilag támogatott nagy „szabadsága” szerelemben és kábítószerfogyasztásban

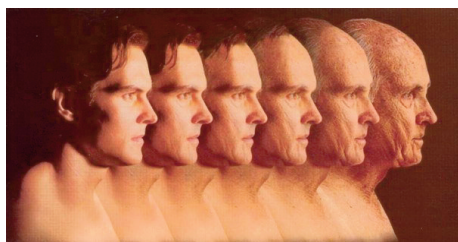
nem másról szól, mint arról, hogy a mindig kritikus forradalmár-lelkű fiatalokat politikailag inaktívvá tegyék...)

Az Énekek éneke c. könyv nagy üzenete, hogy a szerelem óriási erőt képvisel. Azt felkelteni csak akkor érdemes, ha azt teregetni tudjuk. Ha nincs meder, akkor eláraszt mindent, ha nincs zsilip, akkor nemcsak öntöz és termékenyít, de pusztításra is képes. Az ősi bölcsességgel szemben a mai világ gyakorlata éppen az, hogy tudatosan keltegetik a szexuális érzelmeiket. Lásd a reklámokat és a virtuális világ minden formáját. A következmény igen lesújtó: Nem az ember irányítja a saját szerelmi életét, hanem fordítva... Így áll elő az a helyzet, hogy amikor a teljes életet keresnek az emberek, akkor nem találják meg azt a hagyományos keretek között. Nem tudják értéként fogadni a házasságot, mert abban az egyén szabadságának korlátait látják, nem ajándék a gyermek sem, hanem szociális helyzetet rontó tényező. Csoda-e, ha az ilyen szemléletbe beleszületett emberpalánta később a társadalom öregjeit, betegjeit, sérültjeit csak egészségpénztárt nyomasztó teherként látja?

Istennek törvénye van, ami alól nincs kibúvó, a neve: Élet. Semmi nincs benne ingyen és mindennek következménye van. Nem lehet látványos trükkökkel a következményt elkerülni, legfeljebb megtéveszteni a bizonytalanokat. Ezért minden családapának, s családanyának kötelessége, hogy életükkel gyermekeik elé éljék az Élet nagy csodáját, az Isten-teremtette Szerelmet. Úgy, ahogyan az Ő elgondolta: felelősséggel.

Urunk! Hála Neked életünkért, s benne a csodákért! Add, hogy szívünk Feléd forduljon, s Benned megtaláljuk létünk értelmét! Ámen.

"Bizony, bizony, mondom néked: amikor fiatalabb voltál, felővezted magadat, és oda mentél, ahova akartál; de amikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akartod." Jn 21,18

Majd négyezer év távlatából bizonyára minket is megérint ennek a mondatnak a bölcsessége, amit a Mester mond tanítványának, Péternek. (Most vonatkoztassunk el attól, hogy közvetlen ezután egy értelmező betoldást olvashatunk János evangélistától - Ezt azért mondta, hogy jelezze: milyen halállal di-

csóti meg majd Istent.) Az ősi bölcsesség, mely talán a civilizáció hajnalától kísérte az embert, az elmúlás tragikus szépségét foglalja magában - definíció-szerű pontossággal.

A mobilitás igen fontos része életünknek, a szabadság megélésének egyik alapvető formája. Modern korunk a mozgásban, az úton-levésben látja a létezés célját. Erre épülnek a „húzó-ágazatok”: turisztika, autógyártás, s ide vehetjük a virtuális „utazást” is... Mindezeket támogatja-erősíti a 20. század végének nagy találmánya a számítástechnika. Jóléti világunkban - ez a világ lakosságának az egytizede, ahová mi is tartozunk - a slusszkulcs-egyszerűség mozgási szabadságunkat elsősorban nem az emelkedő benzinárak korlátozzák, hanem az idő. Akár tudomást veszünk róla, akár nem - az idő eljár mindannyiunk feje fölött...

A fittsághoz hozzátartozik a „menniakarás”. Sok szülő tartja érzelmi pórázon felnőtt gyermekét, akinek megvan a saját útja, azaz a saját élete, amit neki kell végig küzdenie, remélhetőleg egy választott társal, aki hűséges szövetségese ebben egészen a halálig. Szövetségben megöregedni - áldás. Jól tudja ezt a hívő ember, ezért ragaszkodik Ahhoz a Szövetségéhez, Aki soha el nem hagyja: az Istenhez. Nagyszerű, felemelő, különlegesen szép, ha szerelemből házasodik az ifjú és a leány, ha szerelemben élük életüket, s szerelemben fogják egymás kezét életük végén is. A keresztény ember úgy látja, hogy Isten nélkül ez a „program” igencsak nehezen valósítható meg, ezért keresi Teremtőjét élete minden dolgában. Vannak, akik úgy döntenek, hogy életükben nincs helye az Istennek - ők azok, akik közül kikerül a legtöbb reményvesztett, a világot szürkének és hidegnek látó ember...

Az élet értékét az Isten adja. Nem az istenképek a meghatározó fontosságúak, melyeket minden vallás a maga szimbólumkészletével próbál megfesteni, hanem az Egy, Oszthatatlan, Örökkévaló Isten. Tőle jövünk, s hozzá megyünk... akkor is, amikor már menni sem tudunk, mert életünk végére értünk. A kérdés megdöbentően egyszerű: Földi vándorlásodban kit engedtl be életedbe, ki vándorolt veled?...

Uram, Istenem! Életem rövidke idejét a Te kezébe helyezem, hogy minél többször megtapasztalhasam benne örökkévaló szeretetedet! Ámen

Weöres Sándor: Nő és férfi (részlet)

A teljesség megbomlásának fő-formája, hogy nő és hím lesz belőle. A nőség vagy hímség felé még csak közeledő kisgyermek ép úgy teljes, mint az egyéni különlet fölél emelkedő lény, aki a nőséget és hímséget egyesíti, a változatlanba oldja.

Ahogy a nő-test és férfi-test kiegecsztésre szorul, épp így csonka a nő-lélek és férfi-lélek. A nő nem ismeri a világosságot, a férfi nem ismeri a meleget. A nőből hiányzik az igazi teremtő erő, a férfiból az igazi életerő. A nő ha az emberiség maradandó kincse felé törekszik, csak azt fogja fel belőle igazán, ami benne mozgalmas, eleven pezsgésű eseményyszerű: a teremtés templomát úgy tekinti, mit egy uzonnázóhely, pletyka sarok. A férfi, ha az emberi tenyészés édes játékaiban és meleg meghittségbe helyezkedik, elhomályosul, elgépiesedik: az élet templomát úgy tekinti, mint alkalmat a kényelemre. A nő oldottan lebeg az élt mozgó, forró áramában és csak arra figyel, ami szerves összefüggés tenyészet, enyészet: a férfi zártan határoltan evez a mindenségben és érdeklődése tárgyait szigetekként szemléli.

Ha a férfi olykor átlát egy nő lelkébe, vagy a saját férfi lénye alatt rejtetten létező nőt figyeli: látja, hogy vöröses félhomályban az egymásba mosódó, alaktalan dolgok csíráként forró lüktetésben élnek: ha a nő előtt feltárul egy férfi-lélek, vagy önmagában rejtett férfi lénye: látja, hogy kékes szürke fényben dideregnek a dolgok, egymástól elkülönülve, szoborszerűen.

A nő, ha dolgozik, munkájába örömeit bánatait, egész világát belesugározza: a férfi, ha dolgozik, munkájában minden mást elfüggönyöz előle. A nő, ha kártyázik, feloldódik a játszó csoportban és nyerni a játszóktól akar: a férfi, ha kártyázik, ráhurkolódik a játék váltakozására és nyerni a játékban akar. A nő, ha felbont egy narancsot s abból pár ge-

Olvasd, linkeld!
Vidd el az otthonmaradtaknak!
Színesben megtekintheted:
http://tata.lutheran.hu/ujsag_hirlevelek.htm

rezdet jószívvel feléd nyújt, szinte önmagát bontotta fel, saját érzésvilágából nyújtja feléd azt, ami belőle téged illet: a férfi, ha jó szívvel étellel kínál, örül, hogy neked is adhat abból, ami az övé. A nő a szeretett férfi életét egybe akarja olvasztani a saját életével: a férfi a szeretett nőt saját lényéhez akarja fűzni mennél szorosabban. A nő a szerelemben életének mámorára-teljesülését keresi: a férfi a szerelemben a mámorzárt, folyton fokozódó egészét keresi.

Nő és férfi igénye nem fedi egymást: épp ezért a nő kiegészítője nem a kiváló teremtető férfi, hanem az arslán aki folyton sűrög és a nőt magával sodorja, újra meg újra elkápráztatja, még ez a kettős röpködés végül családi biztonsággá higad: s a férfi kiegészítője nem a kiváló, éltető nő, hanem a bűbajos, aki a férfi érzeit feltudja pezsdíteni, s ezen át egész lényét lelkesedésbe ragadni, s ráadásul át tudja venni az illető férfi meggyőződéseit, kedvteléseit, terveit. Mint hogy a nő ritkán találja meg egyszemélyben az arslánt és a családfőt, s a férfi a bűbajost és alkalmazkodót, innen a sok csalódás.

A férfi lénye kemény mag, a nő lénye csupa vonatkozás. A családi, vagyoni és egyéb körülmény a férfinál: életének formálója: a nőnél: maga az élet. Egy férfit akkor ismerhetünk meg igazán, ha körülményeitől mentesen, magába véve vizsgáljuk, egy nőt akkor, ha az emberekhez és körülményekhez való vonatkozásait sorra vesszük.

Ha egy nő regényében az „ideális férfi” szerepel: nagy nőhódító, tökéletes családfő, bátor és határozott cselekvő, bármihez kiváló tehetsége van, de nem tudjuk, a sok kiválóság hol fér el benne, mert lénye nem több, mint egy felöltöztetett férfiarú fabáb a ruhaüzlet kirakatában. S a férfi regényében szereplő „ideális nő” csupa rózsaszín finomság és arany okosság, de egyetlen igazi vonatkozása, hogy tűzön-vízen át szerelmes a férfihősbe, akivel önkéntelenül azonosítja magát az író is, az olvasó is: oly talajtalannul libeg a világban, mit a karácsonyi képeslapok édeskés angyaljai.

Melyik ér többet: a nő, vagy a férfi? Mindegy. Bármelyik elérheti a legvégsőt: a teljességet. De mindegyik más módon: a férfi saját zárt lényét fejleszti egyre nyitottabbá, teljesebbé: a nő, mint egy puha melegség száll a végső puha, meleg fészekbe.

Tatai Evangélikus Gyülekezeti kérdőív 2016.

Gyülekezetünk szeretne még erősebb közösséget kovácsolni tagjaiból és hívogatni másokat is az Úrhoz. Közösség a közös élményekből, a közösen végzett munka örömeiből tud épülni. Mindezek érdekében készítettünk egy kérdőívet, amely abban segít, hogy jobban megismerhessük gyülekezetünk tagjait, valamint hogy szűkös emberi és anyagi erőforrásainkat oda összpontosítsuk, ahol a legnagyobb szükség, igény és segítő-kész akarat van rá. Kérjük, segítse Ön is gyülekezetünk törekvéseit a kérdőív kitöltésével, melyet az alábbi linken talál:

<http://kul.hu/9zn2>

Kérjük, hogy az ünnepek közötti, talán valamivel nyugodtabb időszakban szánjon 8-10 percet a kérdőív kitöltésére! Segítségét előre is köszönjük!

Gyülekezet Vezetősége

Ha a papíralapú kitöltést választja (ezek a kijáratok asztalról elvihetőek) a kitöltött kérdőívet a legközelebbi alkalomra, de legess...*legkésőbb húsvét utáni vasárnap*, kérjük hozza el magával a templomba, vagy küldje el postán a következő címre: **2890 Tata, Bárány u. 2.**

Köszönjük!

Támogatás
lehetősége
Evangélikus Egyházközség Tata
számlaszáma:
63200119-14926282
Egyházfentartói járulékát,
adományait itt is tudjuk fogadni.
Támogatását köszönjük!

Felhívás – kérés

Isten kegyelméből 2016-ot írhatunk, mely elő-éve, főpróbája is lesz a reformáció 500-dik évfordulójának. Mindenütt a világon, ahol evangélikusok élnek, igyekeznek majd méltóképpen megemlékezni a félezeréves lutheránus múlt nehézségeiről és sok-sok eredményéről, s ebből nem szeretnénk kimaradni mint gyülekezet, mi tataiak sem!

A 2016-os esztendő azonban különösen is fontos számunkra, hiszen a Tatai Evangélikus Gyülekezetet 1926-ban alapították. Szeretnénk ezt a 90-dik születésnapot méltóképpen megünnepelni, ezért már most kérem a testvéreket, hogy készüljünk erre! Erkölcsei és egyben hivatásbeli köteleességem is, hogy gyülekezetünk legújabbkori, történelmi viharokkal sújtott történelmét megírjam – legutóbbi összefoglalót /amit évek óta keresek! / még Plahy Lajos lelkész írta meg valamikor az 1950-es évek végén –, melyhez szükségem van a Testvérek támogató együttműködésére is! Kérem mindazokat, akik tudnak evangélikusokról, akiknek birtokukban vannak fényképek a tatai evangélikusok 20. századi eseményeiről, hogy elérhetőségüket közöljék velem. Szeretnénk minél több helyi dokumentumot összegyűjteni, azokat digitalizálni, hogy könyv formájában is megmaradjon forrásértékűen az elmúlt 90 esztendő! Mivel az elmúlt több, mint fél évszázad – 1963-2016-ig terjedő időszak – egybeesik két lelkész-család (Nagy-Frankó) tatai történetével is, ezért fontos számomra, hogy lehetőleg minél több jelentős eseményről forrásértékű közléseket szerezzek. Ha valaki tehát tud valamivel szolgálni, hogy minél több ténnyt tudjunk rögzíteni gyülekezetünk elmúlt 90 évéről, annak együttműködését előre is nagy tisztelettel köszönöm!

Franko Mátyás
ev. lelkész – Tata

Sajnos nem tudunk megfelelni a közhasznúság törvényi előírásainak, így az alapítványunkat kénytelenek voltunk megszüntetni s ezzel a továbbiakban a LEHETŐSÉG IS MEGSZÜNT, hogy adónk 1%-át kistemplomunk javára felajánlhatnánk...

Fontos!
Tatai Evangélikus
Kistemplomért
Alapítványunk
Megszűnt!